

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 15. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_227A-txt-shoot-idm841.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Da kom Mose at staa for Pharao, Kongen i Ægypten, og sagde: saa siger Herren, Israels Gud: lad mit Folk fare! men Pharao svarede: hvem er den Herre, hvis Røst jeg skal lyde; jeg kiender ikke den Herre, jeg vil ei heller lade Israel fare. Men Pharao lærte at kiende den Herre, thi Han slog Ægypterne med svare Plager, og gjorde underlige Gierninger i Chams Land, ved sin Tjener Moses og hans Broder Aaron, og paa det Sidste lod han sin Morderengel gaae igiennem Landet, og de bleve slagne ihjel paa een Nat, alle de Førstefødte af Menneskers Børn og af Kvægs Affødning, men alt Levende hos Israels Børn blev ilive, thi Herren havde befalet dem, at slagte et Lam i hvert Hus, og stryge af dets Blod paa Dørstolpen, og Morderengelen kom ikke i Huset, der som Lammets Blod var tilsyne. Det Lam kaldtes Paaskelam, og det skulde ædes af Israels Børn 16hvert Aar, til en Ihukommelse om deres Frelsning, og til et Tegn paa, at den Kvindens Sæd skulde engang slagtes som Lammets, og med sit Blod frelse Sjælen fra den store Morderengel, og fra den evige Død. Der Pharao saae, at Herrens Haand var stærk over Landet, og at han selv intet formaaede imod Himlens Konge, da lod han Folket fare, men der Nøden var forbi, da forhærdede han igjen sit Hjerte, og tog til sig sine Krigsfolk og Vogne og Ryttere, og drog hastelig frem at ødelægge Israels Børn. Der er et stort Vandsted imellem Ægypten og Arabialand, som kaldes det røde Hav, og dertil var Moses kommet med Israels Børn; men der de saae Pharao med hans Vogne og Ryttere og med al hans Krigshær, da bleve de saare bange i Sindet, og knurrede mod Moses, og sagde: var der ikke Grave nok i Ægypti Land, siden du førte os ud til at dø i Ørken? Da sagde Moses til Folket: frygter ikke, staaer og seer Herrens Frelse, Herren vil stride for eder, og I, I skal tie. Og Moses udrakte sin Haand over Havet i Herrens Navn, og Herren lod Vandet bortfalde ved et stærkt Østenveir den ganske Nat, og Vandene skildtes ad, og Israels Børn gik midt igiennem Havet, som paa tørt Land, og Vandet stod som en Mur paa deres høire og venstre Side, men der de vare komne over, og Ægypterne fulgte efter, da sagde Herren til Moses: udræk din Haand over Havet! og han gjorde saa, og Vandene faldt tilbage over Ægypterne, over deres 17Vogne og over deres Ryttere, og der blev end ikke een levende af dem alle. Da sang Mose og Israels Børn Herren en Lovsang for Hans Miskundhed og Hans mægtige Gierninger, og de gik frem at komme til Canaans Land, og Herren gik for dem i en Skystøtte om Dagen, og i en Ildstøtte om Natten, og Han gav dem som sine Bud, de ti Budord ved Sinai Bjerg, og talede selv til dem af Himmelen i Tordens Røst, og gav dem mange andre Bud ved Mose sin Tjener, som de skulde holde, baade de og deres Børn efter dem, og være et helligt Folk, Guds Folk, adskildt fra alle de Folk, som boe paa Jordens Kreds; og Han gav dem Brød i Ørken, Manna, det er Honningkorn, der faldt paa Jorden, som Dug om Morgenen, og Han gjorde mange andre Tegn og underlige Gierninger for deres Ansigt, men endda knurrede de mod Herren og Mose, og vilde ikke høre hans Røst, og de gjorde sig en Guldkalv, og dandsede omkring den, og sagde: see! Israel, det er dine Guder, som udførte dig af Ægypten. Og Herren tugtede dem med haarde Plager, og naar han slog dem, da bøiede de deres stive Nakker, men de knurrede igjen og syndede, og det skedte, at Mose udsendte tolv Mænd af Israels Ældste til at bespeide Canaans Land, og de gjorde saa og kom igjen, og lovede storlig Landets Leilighed og Vilkaar med Deilighed og Frugtbarhed, og to Mænd bar paa en Stang en Vinkvist med dens 18Vindrue til ydermere Tegn og Vished; men ti af de Mænd, som vare dragne op at bespeide Landet, fortalte og sagde: vi formaa ikke at drage op imod det Folk i Landet, thi det er stærkere end vi, og vi saae Kiæmper der, og vi vare som Græshopper for vore Øine, og vi vare ligesaa for deres Øine. Da opløftede al Menigheden sin Røst, og Folket græd den samme Nat, og knurrede mod Mose og Aaron, og sagde: gid vi vare døde i Ægypten, eller gid vi maatte dø i denne Ørk! hvorfor fører Herren os til dette Land, til at falde ved Sværdet, vore Kvinder og vore smaa Børn maa blive til Rov. Og den ene sagde til den anden: lader os keise en Høvedsmand og vende tilbage til Ægypten! Men Mose og Aaron sørgede, og laa paa deres Ansigter, og Josva Nuns Søn og Caleb Jephunne Søn af Ephraims, det er Josephs Søns Stamme, og af Juda Stamme, to af Speiderne, de sønderreve deres Klæder, og sagde til Folket: værer ikke gjenstridige imod Herren, og frygter ikke for Folket i Landet, thi deres Beskiærmelse er borte, Herren er med os, frygter ikke for dem! Da sagde den ganske Menighed, at Man skulde stene dem, men da kom Herrens Herlighed tilsyne for alle Israels Børn, og Herren sagde til Mose: hvorlænge skal dette Folk opirre Mig, og de vil ikke tro paa Mig ved alle de Tegn, som Jeg haver gjort midt iblandt dem, Jeg vil slaa dem med Pestilense og ødelægge dem, og af Dig vil jeg opreise mig et Folk, større og 19stærkere, end dette. Da sagde Mose: slaer Du dette Folk ihjel, hvilket Du opførte med Kraft fra Ægypten, og for hvis Ansigt Du sees øiensynlig, da skal Hedningene tale, naar de høre det Rygte om Dig, og sige: fordi Herren ikke formaaede, at føre dette Folk ind i Landet, som Han havde soret dem, derfor har Han slagtet dem i Ørken. Og nu, Kiære! Herren er langmodig og af megen Miskundhed, som forlader Misgjerning og Overtrædelse. Kiære! forlad dette Folks Misgjerning efter Din store Miskundhed, ligesom Du gjorde fra Ægypten af hidindtil. Og Herren sagde: Jeg har forladt det efter dit Ord, men sandelig, saa sandt som Jeg lever, skal Herrens Kraft aabenbares i det ganske Land, thi alle de Mænd, som have seet Min Herlighed, og Mine Tegn, som Jeg gjorde i Ægypten og i Ørken, og have nu fristet Mig ti Gange, og ikke hørt paa Min Røst, de skal ikke see det Land, som Jeg haver tilsoret deres Fædre, siig til dem: saasandt som Jeg lever, siger Herren, ligesom I have talet for Mine Øren, saaledes vil Jeg gjøre ved eder, eders døde Kroppe skal falde i denne Ørk, og Ingen af eder skal indgaae i Landet, uden Caleb Jephunne Søn og Josva Nuns Søn, men eders smaa Børn, om dem I sagde: de skal blive til Rov, ja dem vil Jeg føre derind, at de skal kjende det Land, som I have foragtet, eders Børn skal være Hyrder i Ørken i fyrgetive Aar, indtil eders døde Kroppe ere ned20faldnened. Og det gik saa, efter alle de Ord, som Herren havde talet, ja Mose og Aaron, de kom end ikke ind udi Landet, thi det skedte, der Folket var i den Ørk Sin, og havde ikke Vand, og knurrede mod Mose, da sagde Herren til Mose: tag din Kjep og gak frem, du og din Broder, for Menighedens Ansigt, og I skal tale til Klippen for deres Øine, saa skal den udgive Vand; men de bleve skrøbelige i Troen, og Mose tog sin Kjep, og slog paa Klippen to Gange, og der udgik meget Vand, men Herren sagde til Mose og til Aaron: fordi I troede ikke paa Mig til at ære Mig for Israels Børns Øine, derfor skal

I ikke føre Folket ind i det Land, som Jeg haver givet dem. Og Aaron døde ei længe derefter, men Mose levede indtil de fyrgetive Aar vare hartad fulde, og førte Folket lige til Canaans Landemærke, til den Flod Jordan, som flyder østen for Landet. Og det skedte, der Mose vidste, at hans Dages Tal var fuldt, da gik han frem for al Israel og taled, og sagde til dem: jeg er i Dag hundrede og tive Aar gammel, jeg kan ikke længere gaae ud og gaae ind for dit Ansigt, thi Herren sagde til mig: du skal ikke gaa over denne Jordan, men Herren din Gud, Han gaaer over for dit Ansigt, Han skal ødelægge Folkene for dit Ansigt, og Josva, han skal gaa over for dit Ansigt, saasom Herren haver sagt. Og Mose havde talet alle Herrens Buds Ord for Israels Børn, for de Unges Øren, som vare opvoxne i Ørken, og 21kommet alle Herrens store Gjerninger ihu, og han havde sagt: hør Israel! Herren vor Gud, Herren er Een, og du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerter og din ganske Sjæl og af al din Formue, og du skal elske din Næste som dig selv, og I skal elske den Fremmede, thi I have været fremmede i Ægypti Land, og Herren eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne, den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som ikke dømmes efter Anseelse, og tager ei Skiænk, som skaffer Faderløse og Enker Ret, og som elsker den Fremmede, at give ham Føde og Klæde; see! jeg lægger i Dag for eders Ansigt Velsignelse og Forbandelse, Velsignelse, naar I lyde Herrens, eders Guds Bud, som jeg byder eder i Dag, men Forbandelse, dersom I ikke lyde Herrens, eders Guds Bud, og vige af den Vei, som jeg byder eder i Dag. Og Mose skrev alle Herrens Ord i en Bog, og befalede, at naar al Israels Menighed kom tilsammen hvert syvende Aar at sees for Guds Ansigt, da skulde alle Bogens Ord læses for deres Øren. Og Herren gav Mose en hellig Sang i hans Hjerter, og lagde den Sangs Ord paa hans Tunge, og bød ham at tale den for Israels Øren, saa de kom den ihu, og at skrive den i Bogen for Israels Børn, til et Vidnesbyrd, naar de forlode Herrens Veie og gik hen at tjene Afguder. Men det skedte, da Mose havde fuldendt sin Gjerning og sin Tale, da gik han op paa Nebo Bjerg, som Herren befoel ham, og Herren oplod hans 22Øie, saa han beskuede Canaans Land, det forjættede Land, indtil det yderste Hav, og han døde der, og Herren begrov ham. Og Mose var hundrede og tive Aar, der han døde; hans Øie var ikke dummet, og hans Kraft var ikke veget fra ham, og Israels Børn begræd Mose i tredive Dage, og Josva, Nuns Søn, blev fyldt med Viisdoms Aand, thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham, men der opstod ikke en Prophet ydermere i Israel, som Mose, hvem Herren kjendte Ansigt til Ansigt, som skrevet staaer: Herren taled til Mose, Ansigt mod Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste, og Herren sagde: dersom Nogen er eders Prophete, da vil Jeg, Herren, give Mig tilkiende for ham i en Syn, i en Drøm vil Jeg tale med ham, saa er ikke min Tjener Mose, han er trofast i mit ganske Hus, Jeg vil tale mundtlig med ham og synlig, og ikke i mørk Tale, og han skal beskue Herrens Lignelse. Alligevel taled Mose til Folket i Herrens Navn, og sagde: en Prophete midt ud af dig, af dine Brødre ligesom mig, skal Herren din Gud opreise dig, Ham skal I høre, thi saa sagde Herren til mig: Jeg vil opreise dem en Prophete midt ud af deres Brødre, ligesom du er, og Jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem, alt det, som Jeg vil befale ham, og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, med ham vil Jeg gaae i Rette. Saa taled da Herren ved Mose om hver Prophete, som Han vilde 23opreise blandt Israels Børn, men mest om den store Prophete, som engang skulde komme til Verden, thi Loven er given ved Mose, men Naade og Sandhed er blevet ved Jesum Christum. 2 Moseb. 5. 12. 14. 15. 32. 33. 3 Moseb. 19. 4 Moseb. 12. 13. 14. 20. 5 Moseb. 10. 11. 18. 31. 32. 34. Joh 1.